

Die Schule der magischen Tiere. Top oder Flop!

Margit Auer

Ilustrații de Nina Dulleck

Copyright text și ilustrații © 2014 CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germania

Ediție publicată pentru prima dată în Germania cu titlul
DIE SCHULE DER MAGISCHEN TIEREN 5: TOP ODER FLOP!

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Școala animalelor magice. Știi și câștigi!

Margit Auer

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba germană: Valentina Georgescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trăsculescu

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AUER, MARGIT

Școala animalelor magice. Știi și câștigi! / Margit Auer ; il. de Nina Dulleck ;

trad. din lb. germană de Valentina Georgescu. – București : Litera, 2021

5 vol.

ISBN 978-606-33-4820-4

Vol. 5. – 2021. – ISBN 978-606-33-7718-1

I. Dulleck, Nina (il.)

II. Georgescu, Valentina (trad.)

821.112.2

Margit Auer

Ilustrații de Nina Dulleck

Traducere din limba germană de
Valentina Georgescu

Cuprins

Capitolul 1:	Ora de sport cu Henrietta	17
Capitolul 2:	Petrecerea-surpriză a lui Rabbat	27
Capitolul 3:	Ideea Profesorului	38
Capitolul 4:	Yannik primește o veste	46
Capitolul 5:	„Morrison, la datorie!”	57
Capitolul 6:	Țac, țac, țac!	69
Capitolul 7:	Tingo	76
Capitolul 8:	Trei infractori	88
Capitolul 9:	Un craniu clipește	98

Capitolul 10:	Se caută candidați!	107
Capitolul 11:	Cooper	117
Capitolul 12:	Weekendul dinaintea concursului	124
Capitolul 13:	Sosește televiziunea	131
Capitolul 14:	Școala Winterstein pierde prima probă	144
Capitolul 15:	Trei probe dificile	157
Capitolul 16:	Muriel	171
Capitolul 17:	Șmecheria cu banana	181
Capitolul 18:	Marea finală	187
Capitolul 19:	Franka prinde culoare	194
Ultimul capitol:	Factura	199

E-mail trimis de la un internet café din
Canterbury, Anglia

Expeditor: mortimer.morrison@fly.com

Destinatar: teacher-mary@mail.com

Bună, surioaro,

salutări de pe Insulă! Mă bucur că mă aflu
din nou aici! Călătoresc cu autobuzul meu
prin țară și fac din când în când plimbări
prin ploaie. Tocmai am încercat să
impresionez niște oi cu magazinul meu Magic
Pet, dar au behăit doar confuze și mi-au
mâncat toți biscuiții fragezi cu unt.
Pinkie vrea neapărat la Londra, ca să vadă
bijuteriile coroanei. Sper să nu declanșeze
vreo alarmă. Coțofana asta a mea e în stare
de orice.

Ce mai e pe la Școala Winterstein? Cum te
împaci cu Agentul Y? Ai mare grijă de el.
Cred că tarantula aia este un pic cam
sfioasă. Sper să găsim degrabă un copil bun
pentru ea!

Pe curând,
Mortimer

Circulația pe partea stângă îl scotea din minți pe Mortimer Morrison! Taxiurile negre se apropiau și îl depășeau pe dreapta. Un autobuz roșu cu etaj îl claxonă nervos ca să se dea la o parte.

– Urâsc orașele, mormăi domnul Morrison în barbă. Spre deosebire de el, coșofana Pinkie, care ședea pe scaunul din dreapta, era într-o dispoziție de invidiat.

– Abia aștept să admir superbe accesorii sclipitoare! piui ea. Iuhuuu, ce frumos o să fie!

– Am înțeles, mormăi Mortimer Morrison, luptându-se în continuare cu traficul din marele oraș.

Proprietarul magazinului Magic Pet venise doar de dragul coșofenei la Londra. Coroane, sceptre și inele – Pinkie nu voia în ruptul capului să rateze așa ceva. Doar coroana reginei Victoria avea 1300 de diamante!

Când Mortimer Morrison traversă Tower Bridge, pe partea stângă, mărețul castel fortificat se înălța deja spre cer. Sfinte Sisoe, oare pe unde se intra?

Pe un refugiu țopăiau niște iepuri.

– Salut, iepurașilor! strigă domnul Morrison, scoțând capul pe geam. Vreți să veniți cu noi la magazinul Magic Pet?

Dar iepurii nu făcuseră altceva decât să strâmbă din nas.

– Presupun că nu, mormăi domnul Morrison.

În cele din urmă, reușiră să ajungă în parcare.

– Valea! ordonă Mortimer și deschise portiera din dreapta. Dar să nu faci vreo prostie, ne-am înțeles?

– Vai de mine, se poate! Coșofana înclină capul într-o parte, privindu-l inocentă pe proprietarul magazinului Magic Pet. Niciodată! Și zicând asta, Pinkie își luă zborul în căutarea unei ferestre deschise din turnul Londrei.

– Ne vedem într-o oră! strigă Mortimer după coșofană.

Un miros irezistibil îi gădilă nările domnului Morrison. Pește cu cartofi prăjiți... Îi chiorăiau mâtele. Pe undeva prin apropiere trebuia să fie un bistro Fish & Chips!

Cobori pe o scară rulantă la metrou.

Într-adevăr, acolo era un bistro! Domnul Morrison își croi drum prin mulțime. În stația de metrou era zgomot și aer închis. Oamenii mergeau grăbiți și vorbeau la telefoanele mobile.

Să fie oare animale într-un loc precum acela? Animale magice?

Un tren opri în stație. Frânele scârțâiră. Deodată, Mortimer Morrison văzu scânteind între șine doi ochi negri, curioși.

– Mamă, ce mișto! spuse uimit un glas obraznic.

Ce era ăla? Un jder?

– Nu pot să cred!

O umbră trecu în viteză peste șine.

Dispăru într-o conductă și apăru din nou
direct lângă teigheaua bistroului.

– Mortimer în persoană! Mamă, ce mișto! strigă
animăluțul.

– Dar tu cine ești? răsă Mortimer și se aplecă.

Animalul clipi.

– Eu sunt Cooper, cel mai șmecher șoarece din
Londra! Și singurul șoarece vorbitor cât vezi cu ochii!

Mortimer zâmbi.

– Atunci ai nimerit la adresa corectă.

Cooper sări în buzunarul hainei lui Mortimer.
Comandară o porție dublă de cartofi prăjiți cu oțet și se
întoarseră voioși la autobuz.

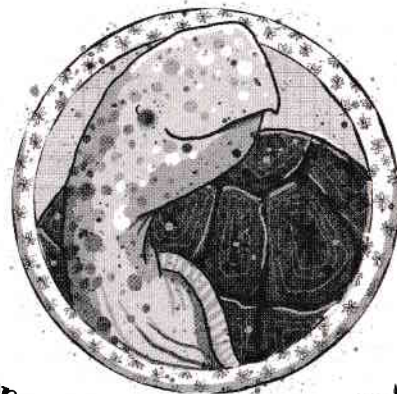
În fața Turnului Londrei erau o mulțime de mașini
de poliție cu girofarurile aprinse. Polițiștii alergau agitați
încolo și încioace. Cineva declanșase, probabil, alarma.
Pe scaunul pasagerului, Pinkie aștepta deja.

– În sfârșit, te-ai întors! oftă coțofana. Nici nu băgă
în seamă noul animal magic, părând mai degrabă foarte
agitată. Acum, am putea, te rog, să spălăm putina mai
repede?

– Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, răspunse
domnul Morrison, și băgă în marșarier.

Capitolul 1

Ora de sport cu Henrietta

– Sus popoul, sus popoul! striga Henrietta.

Era luni dimineață. Țestoasa stătea pe piciorușele ei scurte pe terenul de sport al Școlii Winterstein, cu capul înălțat. Animalele magice se adunaseră în jurul ei, gâfâind. Henrietta le pregătise un program de antrenament intens!

– Mai cu viață, Peperoni! îl îndemnă Henrietta.

Dolofanul porcușor roșcovan se trânti istovit la pământ.

– Nu mai pot!

– Ultimele trei flotări! strigă Henrietta amuzată, privindu-i pe fiecare în parte.

Nouă animale se agitau pe pista roșie de alergare: un vulpoi și o țestoasă, un pinguin și un cameleon, un porcușor roșcovan și un liliac, un motan și un crocodil, și Sydney, femela koala.

Erau animale magice, care puteau vorbi între ele. Între ele și cu tovarășii lor umani. Căci animalele aparțineau celor nouă copii care se aflau în sala de sport, la oră: Ida, Benni, Jo, Anna-Lena, Ciochi, Eddie, Helene, Silas și Finja.

Țestoasa era o antrenoare bună, și toate animalele participau cu zel la antrenament.

Aproape toate. În vreme ce Rabbat, vulpoiul, își întindea membrele zvelte, și femela koala Sydney făcea zece tracțiuni la bară una după alta, motanul Karajan își lingea plictisit o lăbuță.

– Sportul e crimă curată, spuse el acum pentru a treia oară, de pe zidul unde stătea cocoțat.

Eugenia, liliachița, stătea agățată cu capul în jos pe bara transversală a porții de fotbal, legănându-se în bătaia vântului.

– Acum întinde brațul stâng în față! strigă Henrietta veselă. Unu, doi, trei, patru... O rundă de dans din buric, chicoti ea, rotindu-și carapacea.

Asta era deja un pic cam mult. Rabbat, vulpoiul, mârâi:

– Sper că vom primi fursecuri cu ciocolată drept răsplată.

În timp ce animalele își unduiau burticile pe pajiște, copiii din clasa lui Miss Cornfield încinseseră o partidă de „Rațele și vânătorii“.

Copilul care avea mingea trebuia să țintească un alt copil. Dacă îl nimerea, acela ieșea din joc. Era rândul lui Yannik, un băiat cu pantaloni de trening roșii. Arunca mingea cu atâta furie prin sala de sport, de ziceai că vrea să facă o nouă fereastră în zid.

– Au! strigă Finja, frecându-și urechea stângă. Ce mă doare! se văită ea.

Prietenele ei, Helene și Katinka, îi aruncară lui Yannik priviri amenințătoare.

– Afară! strigă Yannik. Începu să alerge în zigzag, cu mingea în mână, pe terenul de joc, împiedicându-se de picioarele lui Ciochi. Căzură amândoi grămadă.

– Yannik, ridică-te imediat! strigă doamna Bergmann, profesoara de sport.

Yannik se ridică în picioare. O luă din nou la fugă, fără să-l ajute pe Ciochi. Și, foc! Acum fu rândul Annei-Lena să fie lovită cu toată forța de minge într-o parte.

– Ești afară! jubilă Yannik, și prinse din nou mingea.

Anna-Lena se așeză furioasă lângă Finja, frecându-și locul lovit.

– Mamă, ce doare! spuse ea nervoasă. Idiotul naibii!

Colegii o văzuseră rareori atât de furioasă pe Anna-Lena.

Yannik rânji și urlă:

– Fetele astea! Pur și simplu nu știu să piardă. Silas bătu palma cu Yannik.

Helene se duse la Yannik. Îi luă mingea și i-o aruncă Idei. Ida o lansă țintit, nimerindu-l pe Yannik fix în popou.

– În plin! strigă ea bucuroasă, bătând palma cu Helene.

– Nu-i corect! pufni Yannik. La urma urmei, îl atacaseră două fete. Ați lucrat în echipă!

– Nu e interzis, răspunse Helene calmă, bătând relaxată mingea de podea. Ce, acum plângi? Stai așa, să-ți aduc o batistă!

Yannik ieși furios din sală.

Doamna Bergmann întoarse capul nedumerită. Eleviiăștia îi cam dădeau de furcă! Yannik avea la fel de multă energie ca o minge de ping-pong. Din păcate, nu putea ține pasul cu forța lui. Doamna Bergmann oftă. Ce păcat!

Până la urmă, jocul a fost câștigat de Jo. El era rapid în alergare și țintea cu precizie. Dar, spre deosebire de Yannik, nimerea picioarele

jucătorilor, nu capetele lor. Se bucurară cu toții de victoria lui.

Băieții și fetele se îndreptară asudați spre vestiare.

Dar ce făcea Yannik? Își pusese furios rucsacul pe umăr și ieșise valvârtej din sală. Acum alerga pe terenul de sport, lovind aerul cu pumnii. Doamne, era negru de furie! Ce capră proastă era și Helene asta! Yannik alergă la panoul de baschet și încercă să sară până la coș. Dar nu reuși. Așa că se cățără pe panou. Și se mișcă rapid. „Ca Omul Păianjen“, își zise Yannik după ce urcă și ultima bucată. Însă, deodată, Omul Păianjen rămase blocat!

În coșul de baschet!

– Hei! strigă Yannik. Alunecase atât de nefericit în inelul metalic al coșului de baschet, încât rămăsese blocat din cauza rucsacului din spinare. Începu să dea neajutorat din picioare. Ce porcărie! spuse cu năduf. Mamă, cât de penibil!

Tot zbatându-se, la un moment dat simți că se mișcă ceva. Yannik continuă să dea din picioare,

când, deodată – hopa! –, îi ieși din picior pantoful sport.

– Fir-ar să fie! murmură Yannik.

Furia se transformă în disperare. Se suci la stânga și la dreapta, rupând astfel plasa coșului de baschet. Și, colac peste pupăză, tot blocat rămase.

Animalele magice îl descoperiră în această situație fără ieșire.

– Nasoală treabă! spuse Rick, crocodilul.

– Dar ce face acolo sus? întrebă Iuri, pingvinul.

– Are o problemă, conchise țestoasa Henrietta.

De sus, Yannik îl văzu pe Rabbat, vulpoiul, dispărând în vestiarul fetelor.

– Vai, nu! icni el. Orice, numai asta nu! Avea o neplăcută bănuială că lucrurile urmau să se înrăutățească. Și exact așa se întâmplă.

Helene ieși prima. Lângă ea pășea fermecătorul ei motan, Karajan. Ambii aveau pe fețe niște rânjete largi.